



SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja

Druk nr 363
Warszawa, 24 lutego 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Jana Rokitę.

(-) Zbigniew Chlebowski; (-) Grzegorz Dolniak; (-) Mirosław Michał Drzewiecki; (-) Tomasz Głogowski; (-) Paweł Graś; (-) Rafał Grupiński; (-) Jolanta Hibner; (-) Włodzimierz Witold Karpiński; (-) Mirosław Koźlakiewicz; (-) Dariusz Lipiński; (-) Elżbieta Radziszewska; (-) Ireneusz Raś; (-) Jakub Rutnicki; (-) Grzegorz Schetyna; (-) Donald Tusk; (-) Robert Tyszkiewicz; (-) Wojciech Wilk; (-) Bogdan Zdrojewski.

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, z 2000 r. Nr 48, poz. 553, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 139, poz. 1326 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 567) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 20 – 22;
- 2) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. 1. Osobę zainteresowaną, na jej wniosek, Instytut Pamięci informuje o istnieniu w archiwum Instytutu Pamięci dotyczących tej osoby dokumentach oraz o sposobie uzyskania w nie wglądu.

2. Do wniosku osoba zainteresowana dołącza oświadczenie dotyczące pracy lub służby w organach

bezpieczeństwa państwa lub współpracy z tymi organami w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 10 maja 1990, wedle wzoru określonego w załączniku do ustawy o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne.

3. Osobie zainteresowanej przysługuje również prawo wglądu w dokumenty dotyczące nieżyjących osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.

4. Funkcjonariusze lub pracownicy organów bezpieczeństwa nie mają prawa wglądu w dokumenty dotyczące innych osób wytworzone lub opracowywane przez nich podczas służby lub pracy w organach bezpieczeństwa państwa.”;

- 3) skreśla się art. 31;
- 4) w art. 33:
 - a) w ust. 1 wyraz „Pokrzywdzony” zastępuje się wyrazami „Osoba zainteresowana” oraz po wyrazie „dotyczących” wyraz „go” zastępuje się wyrazem „jej”;
 - b) skreśla się ust. 2;
- 5) skreśla się art. 34;
- 6) w art. 35 skreśla się ust. 2;
- 7) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. 1. Dokumenty znajdujące się w archiwum Instytutu Pamięci, z wyjątkiem wyodrębnionych na podstawie art. 39, są jawne.

2. Osoby, które mają wgląd do dokumentów znajdujących się w archiwum Instytutu Pamięci poucza się o przepisach regulujących ochronę dóbr osobistych oraz o tym, że Instytut Pamięci nie bierze odpowiedzialności za prawdziwość informacji zawartych w tych dokumentach.”;

8) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. Dokumenty znajdujące się w archiwum Instytutu Pamięci, z wyjątkiem wyodrębnionych na podstawie art. 39, mogą być wykorzystywane przez organy władzy publicznej oraz przez inne instytucje, organizacje i osoby w celach:

- 1) wykonywania zadań ustawowych,
- 2) prowadzenia badań naukowych,
- 3) prowadzenia działalności dziennikarskiej.”;

9) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. 1. Pracodawca może wystąpić do Instytutu Pamięci o udzielenie informacji czy osoba przez niego zatrudniana była funkcjonariuszem, pracownikiem lub została zarejestrowana jako współpracownik organów bezpieczeństwa państwa.

2. Stowarzyszenia, związki zawodowe, organizacje samorządu zawodowego i partie polityczne mogą wystąpić do Instytutu Pamięci o udzielenie informacji czy ich członkowie oraz osoby zgłaszane przez nich na funkcje publiczne były funkcjonariuszami, pracownikami lub zostały zarejestrowane jako współpracownicy organów bezpieczeństwa państwa.

3. Osoba zainteresowana może wystąpić do Instytutu Pamięci o wgląd do dokumentów dotyczących pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944 – 1990 osób, które złożyły oświadczenie, o jakim mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944 – 1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, Nr 57, poz. 618, Nr 62, poz. 681 i Nr 63, poz. 701, z 2000 r. Nr 43, poz. 488 i Nr59, poz. 600, z 2002 r. Nr 15, poz. 128, Nr 74, poz. 676, Nr 153, poz. 1271 i Nr 175, poz. 1434, z 2003 r. Nr 44, poz. 390, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 oraz z 2005 r. Nr 164, poz. 1365).”;

10) w art. 39:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prezes Instytutu Pamięci na wniosek Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu lub Ministra Obrony Narodowej może zastrzec, na czas określony, że do oznaczonych dokumentów nie może mieć dostępu żadna inna osoba poza osobami wyznaczonymi przez Prezesa Instytutu Pamięci, jeżeli jest to konieczne dla bezpieczeństwa państwa. Organy innych służb specjalnych mogą występować z wnioskiem o zastrzeżenie za pośrednictwem Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Od odmownej decyzji Prezesa Instytutu Pamięci szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Agencji Wywiadu oraz Ministrowi Obrony Narodowej służy odwołania do Kolegium Instytutu Pamięci.”,

b) skreśla się ust. 3,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„1. Prezesowi Instytutu Pamięci przysługują uprawnienia osoby, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631).”;

11) skreśla się art. 41;

12) skreśla się art. 44;

- 13) w art. 54 w ust. 3 skreśla się wyrazy „lub że jego dane osobowe mogą zostać ujawnione na podstawie ustawy bez jego zgody,”.

Art. 2. W ustawie z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944 – 1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, Nr 57, poz. 618, Nr 62, poz. 681 i Nr 63, poz. 701, z 2000 r. Nr 43, poz. 488 i Nr59, poz. 600, z 2002 r. Nr 15, poz. 128, Nr 74, poz. 676, Nr 153, poz. 1271 i Nr 175, poz. 1434, z 2003 r. Nr 44, poz. 390, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 oraz z 2005 r. Nr 164, poz. 1365) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Sądem właściwym do orzekania o zgodności z prawdą oświadczeń dotyczących pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w ustawie lub współpracy z tymi organami w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 10 maja 1990 r. jest właściwy miejscowo sąd apelacyjny.”;

- 2) w art. 3:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osobami pełniącymi funkcje publiczne w rozumieniu ustawy są:

- 1) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) poseł, senator, poseł do Parlamentu Europejskiego,

- 3) radny, prezydent lub burmistrz miasta, wójt gminy,
- 4) członek zarządu powiatu oraz członek zarządu województwa,
- 5) osoba powołana, wybrana lub mianowana na określone w innych ustawach kierownicze stanowisko państwowe przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Sejm, Prezydium Sejmu, Senat, Sejm i Senat, Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu lub Prezesa Rady Ministrów, a także Szef Służby Cywilnej, dyrektor generalny w ministerstwie, urzędzie centralnym lub urzędzie wojewódzkim,
- 6) członek personelu dyplomatyczno – konsularnego,
- 7) sędzia, ławnik, prokurator, notariusz, osoba orzekająca w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy,
- 8) oficer Wojska Polskiego z wyłączeniem oficera Wojskowych Służb Informacyjnych, oficer Policji lub innego organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego z wyłączeniem oficerów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu oraz oficer Biura Ochrony Rządu i służby Więziennej,
- 9) adwokat, radca prawny,

- 10) rektor, prorektor, dziekan i prodziekan, dyrektor i wicedyrektor instytutu w wyższej szkole publicznej lub niepublicznej,
 - 11) prezes, wiceprezes, sekretarz naukowy Polskiej Akademii Nauk oraz Polskiej Akademii Umiejętności,
 - 12) dyrektor przedsiębiorstwa państwowego oraz reprezentant Skarbu Państwa w spółkach prawa handlowego, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 4 – 7 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z 2001 r. Nr 85, poz. 924 i Nr 154, poz. 1799, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 60, poz. 535 i Nr 180, poz. 1759, z 2004 r. Nr 116, poz. 1207), a także dyrektor lub prezes podmiotów prawnych wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 8 – 11 tejże ustawy,
 - 13) dyrektor i wicedyrektor szkoły publicznej.”,
- b) w ust. 2 wyrazy „Telewizji Polskiej – Spółka Akcyjna” i „Polskiego Radia – Spółka Akcyjna” zastępuje się wyrazami: „spółek publicznej radiofonii i telewizji”, po wyrazach „dyrektorzy – redaktorzy naczelni Polskiej Agencji Informacyjnej” kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje wyrazy : „a także redaktorzy naczelni, ich zastępcy oraz kierownicy oddziałów

regionalnych dzienników i czasopism w rozumieniu art. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 4, poz. 24, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 187, z 1990 r. Nr 29, poz. 173, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 90, poz. 999, z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 111, poz. 1181, z 2005 r. Nr 39, poz. 377) oraz dyrektorzy programów oraz dyrektorzy ośrodków regionalnych i agencji niepublicznych stacji radiowych i telewizyjnych.”;

3) w art. 6:

a) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„ 3. Oświadczenia nie składają ponownie osoby, które złożyły je w IPN wraz z wnioskiem o wgląd do dokumentów IPN, na zasadach określonych w ustawie o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.”

4) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Oświadczenia składają:

- 1) kandydat na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – Państwowej Komisji Wyborczej,
- 2) kandydat na posła, senatora lub posła do Parlamentu Europejskiego – Państwowej Komisji

Wyborczej za pośrednictwem okręgowej komisji wyborczej,

- 3) osoba desygnowana na stanowisko Prezesa Rady Ministrów – Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej,
- 4) kandydat na kierownicze stanowisko państwowe, na które powołuje lub mianuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej lub Prezes Rady Ministrów – powołującemu lub mianującemu,
- 5) kandydat na kierownicze stanowisko państwowe, na które powołuje, wybiera lub mianuje Sejm Prezydium Sejmu, Sejm i Senat lub Marszałek Sejmu – Marszałkowi Sejmu,
- 6) kandydat na kierownicze stanowisko państwowe, na które powołuje lub mianuje Senat lub Marszałek Senatu – Marszałkowi Senatu,
- 7) kandydat na stanowisko Szefa Służby Cywilnej lub dyrektora generalnego w ministerstwie, urzędzie centralnym lub urzędzie wojewódzkim – Prezesowi Rady Ministrów,
- 8) kandydat na radnego, prezydenta lub burmistrza miasta, wójta gminy – Państwowej Komisji Wyborczej za pośrednictwem okręgowej komisji wyborczej,

- 9) kandydat na członka zarządu powiatu lub zarządu województwa - Państwowej Komisji Wyborczej za pośrednictwem okręgowej komisji wyborczej,
- 10) kandydat na stanowisko sędziego trybunału Konstytucyjnego lub sędziego Trybunału Stanu – Marszałkowi Sejmu,
- 11) osoba nie będąca sędzią, ubiegająca się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego – Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego,
- 12) osoba nie będąca sędzią, ubiegająca się o stanowisko sędziego sądu administracyjnego – Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- 13) osoba ubiegająca się o nominację sędziowską – Ministrowi Sprawiedliwości,
- 14) osoba ubiegająca się o nominację prokuratorską – Prokuratorowi Generalnemu,
- 15) osoba ubiegająca się o wpis na listę adwokatów, notariuszy lub radców prawnych – Ministrowi Sprawiedliwości,
- 16) kandydat do orzekania w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy – Ministrowi Sprawiedliwości,
- 17) kandydat na oficera Wojska Polskiego – Ministrowi Obrony Narodowej,

- 18) kandydat na oficera Policji lub innego organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego – ministrowi właściwemu dla spraw wewnętrznych,
- 19) kandydat na oficera Służby Więziennej – Ministrowi Sprawiedliwości,
- 20) kandydat na stanowiska, o których mowa w art. 3 ust. 2 w dziennikach i czasopismach, publicznych i niepublicznych stacjach radiowych i telewizyjnych oraz Polskiej Agencji Prasowej i Polskiej Agencji Informacyjnej – Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,
- 21) kandydat na stanowisko rektora, prorektora, dziekana i prodziekana, dyrektora i wicedyrektora instytutu w wyższej szkole publicznej lub niepublicznej – ministrowi właściwemu dla edukacji,
- 22) kandydat na prezesa, wiceprezesa, sekretarza naukowego Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności - ministrowi właściwemu dla nauki,
- 23) kandydat na dyrektora przedsiębiorstwa państwowego lub reprezentanta Skarbu Państwa w spółkach prawa handlowego, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 4 – 7 ustawy z dnia 3 marca

2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z 2001 r. Nr 85, poz. 924 i Nr 154, poz. 1799, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 60, poz. 535 i Nr 180, poz. 1759, z 2004 r. Nr 116, poz. 1207) oraz kandydat na dyrektora lub prezesa podmiotów prawnych wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 8 – 11 tejże ustawy – ministrowi właściwemu dla spraw skarbu państwa,

24) kandydat na dyrektora i wicedyrektora szkoły publicznej – właściwemu terytorialnie wojewodzie.”,

b) w ust. 4 po słowach „ust. 5” skreśla się przecinek i dodaje słowa „i 6”

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Oświadczenie osób, o których mowa w ust. 1 przekazuje się do Sądu, jeżeli zostały one wybrane, powołane lub mianowane.”,

d) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„Oświadczenie złożone przez osobę, która wniosowała o wgląd do dokumentów IPN, przekazywane jest do sądu niezwłocznie po objęciu przez nią jednej z funkcji, o których mowa w ust. 1.”

5) w art. 8 skreśla się wyrazy: „przed dniem wejścia w życie ustawy pełniła funkcję publiczną, a która”;

6) w art. 19 po wyrazach „przepisy Kodeksu postępowania karnego” przecinek zastępuje się kropką i skreśla się wyrazy: „z tym, że wyłączenie jawności postępowania następuje również na żądanie osoby poddanej postępowaniu lustracyjnemu.”;

7) w art. 21:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu rozpatrzenia sprawy prezes sądu apelacyjnego wyznacza rozprawę. Prezes sądu apelacyjnego może zarządzić rozpoznanie sprawy przez 3 sędziów sądu okręgowego delegowanych do Sądu.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes sądu apelacyjnego może zarządzić rozpoznanie sprawy przez 3 sędziów sądu okręgowego delegowanych do Sądu.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631) art. 25 ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dane identyfikujące osoby, które po 9 maja 1990 r. udzieliły pomocy w zakresie czynności operacyjno – rozpoznawczych organom, służbom i instytucjom państwowym uprawnionym do ich wykonywania na podstawie ustaw, ”.

Art. 4. 1. Dotychczasowe decyzje Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu lub Ministra Obrony Narodowej wydane na podstawie art. 39 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, z 2000 r. Nr 48, poz. 553, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 139, poz. 1326 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 567) w sprawie zastrzeżenia, na czas określony, dostępu do określonych dokumentów, zachowują swoją moc do czasu ich zmiany lub uchylecia przez Prezesa Instytutu Pamięci, który podejmuje decyzję po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu lub Ministra obrony Narodowej.

2. W stosunku do dokumentów, co do których mają zastosowanie przepisy art. 86 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631) Prezes Instytutu Pamięci, w porozumieniu z Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefem Agencji Wywiadu albo ministrem Obrony Narodowej, podejmuje decyzję o ich zastrzeżeniu lub odstąpieniu od takiego zastrzeżenia.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie.

Dla umożliwienia powszechnego dostępu do materiałów komunistycznych tajnych służb niezbędne jest przeprowadzenie następujących zmian w obowiązującym porządku prawnym:

1. Uchylenie klauzul tajności wobec materiałów dotyczących osób bezpośrednio lub pośrednio wywierających wpływ na życie publiczne, w tym wszystkich funkcjonariuszy publicznych oraz osób podlegających lustracji. Wiedza o materiałach dotyczących tych osób powinna być dostępna w każdej chwili, zaś w stosunku do osób podlegających lustracji, niezwłocznie po złożeniu przez nie oświadczenia lustracyjnego. Najlepszym sposobem osiągnięcia tego celu jest znaczące rozszerzenie grupy osób podlegających lustracji o kategorie osób mających istotny wpływ na życie społeczne i jednocześnie pełne otwarcie dla wszystkich zainteresowanych dostępu do materiałów zgromadzonych na temat tych osób w archiwach IPN.
2. Zniesienie klauzuli tajności w odniesieniu do materiałów komunistycznych służb specjalnych, a w szczególności uchylenia bariery 1983 roku, która zakazuje udostępnienia danych o agenturze z lat 1983 – 1990. W rezultacie do jawnych i powszechnie dostępnych zbiorów zostałyby dołączone materiały wytworzone przez komunistyczne tajne służby do maja 1990 roku, kiedy powołano Urząd Ochrony Państwa. Wymogi bezpieczeństwa państwa powinny być spełnione poprzez istnienie wyodrębnionego zbioru materiałów zastrzeżonych, którego zawartość powinien aktualizować Prezes IPN, a nie szefowie służb specjalnych.

3. Ustanowienie procedur i podjęcie kroków organizacyjnych, które uczyniłyby realnym powszechny, nieograniczony i szybki dostęp do materiałów IPN. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2005 roku (sygn. akt K 31/04) uznający przepisy ograniczające osobom innym niż pokrzywdzone prawo do uzyskania informacji o posiadanych przez Instytut Pamięci, dostępnych, dotyczących ich dokumentów oraz prawo załączania do zbioru dotyczących ich dokumentów własnych uzupełnień, sprostowań, uaktualnień, wyjaśnień oraz dokumentów lub ich kopii za niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej czyni koniecznym wprowadzenie zasady udostępniania materiałów wszystkim zainteresowanym osobom. Należy uchylić wszelkie przepisy, które służą faktycznemu utajnieniu nawet tej części zbiorów IPN, która formalnie pozostaje całkowicie jawna.
4. W konsekwencji upowszechnienia dostępu do materiałów IPN (co wynika z w/wym. Wyroku Trybunału Konstytucyjnego) wprowadza się obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego, jako warunku uzyskania wglądu do tych materiałów. Oświadczenie to jest archiwizowane przez IPN i kierowane jest do Sądu jedynie w sytuacji, w której osoba, która je złożyła obejmuje funkcję publiczną, związaną z obowiązkiem lustracyjnym. Rozwiązanie takie pozwala jednocześnie upowszechnić dostęp do materiałów IPN i zachować przesłanki niezbędne do zachowania sądowego trybu kontroli oświadczeń lustracyjnych osób obejmujących funkcje publiczne. Oznacza ono bowiem, że także pod rządami znowelizowanej ustawy o IPN byli funkcjonariusze i współpracownicy komunistycznych organów bezpieczeństwa nie będą

mogli zapoznać się z dokumentacją zgromadzona w IPN na ich temat, przed złożeniem oświadczenia lustracyjnego.

Wprowadzenie zasady jawności zbiorów Instytutu Pamięci czyni niecelowym utrzymywanie obowiązku utrzymywania w tajemnicy wszystkich wiadomości związanych z działalnością Instytutu Pamięci i procedury zwalniania z tego obowiązku dlatego należy skreślić art. 20, 21 i 22 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zwanej dalej ustawą o IPN.

Zmiana treści art. 30 oraz skreślenie art. 31 ustawy o IPN wynika z przyznania, koniecznego ze względu na wyrok Trybunału Konstytucyjnego, każdej osobie zainteresowanej prawa wglądu do dokumentów jej dotyczących. Zmiany w treści art. 33 spowodują, iż każda zainteresowana osoba będzie mogła załączyć do zbioru dotyczących jej dokumentów własne uzupełnienia, sprostowania i wyjaśnienia. Tu także, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, nie można uprzywilejowywać pokrzywdzonych. Konsekwencją przyznania każdej osobie zainteresowanej prawa wglądu do dokumentów jej dotyczących będzie również skreślenie art. 35 ust. 2.

Wprowadzenie w art. 36 w nowym brzmieniu zasady jawności dokumentów znajdujących się w archiwum Instytutu Pamięci czyni zbędnym art. 34 w obecnym brzmieniu, stąd postulat jego skreślenia. Dotyczy to również art. 41 i 44.

Rozszerzeniu zakresu obowiązywania ustawy służy art. 38 w nowym brzmieniu dający pracodawcom oraz partiom politycznym, organom samorządu zawodowego, związkom zawodowym oraz stowarzyszeniom

możliwość sprawdzenia czy osoby zgłaszane przez nich na funkcje publiczne nie figurują w zasobach archiwalnych IPN jako funkcjonariusze, pracownicy lub współpracownicy organów bezpieczeństwa. Odpowiedzialność za życie publiczne wymaga, aby taka wiedza mogła być udostępniana.

Ze względu na interes państwa konieczne jest wyłączenie zbioru materiałów zastrzeżonych. Zawartość tego zbioru powinna być określana przez Prezesa Instytutu Pamięci, a nie, jak obecnie, przez szefów służb specjalnych. Co może powodować wykorzystywanie zastrzeżenia dla ukrycia związku niektórych osób z dawnym aparatem represji. Temu celowi służy nowelizacja art. 39.

Znowelizowany art. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 roku o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944 – 1990 osób pełniących funkcje publiczne, zwanej dalej ustawą o ujawnieniu pracy w organach bezpieczeństwa, tworzy wydziały lustracyjne, zwane powszechnie sądami lustracyjnymi, we wszystkich sądach apelacyjnych. Projekt rozszerza kognicję sądu lustracyjnego o osoby, które będą mogły żądać rozpatrzenia ich sprawy, kiedy zostały, ich zdaniem nieprawdziwie, pomówione publicznie o współpracę z organami bezpieczeństwa. Ponieważ znacznie wzrośnie liczba osób, które będą zobowiązane złożyć oświadczenie lustracyjne należy założyć, że liczba rozpatrywanych spraw wzrośnie z ok. 50 rocznie do ok. 700. Należy zapewnić wnioskodawcom prawo dostępu do sądu położonego względnie blisko miejsca zamieszkania oraz prawo do uzyskania rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie.

Nowe brzmienie art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o ujawnieniu pracy w organach bezpieczeństwa poszerza katalog osób zobowiązanych do złożenia oświadczenia lustracyjnego. Dotyczy to między innymi członków korpusu

dyplomatycznego i konsularnego, kierowników publicznych i niepublicznych szkół wyższych, dyrektorów przedsiębiorstw państwowych, redaktorów naczelnych dzienników i czasopism oraz rozgłośni radiowych i telewizyjnych, czyli osób, które mają zasadniczy wpływ na życie publiczne oraz kształtowanie opinii publicznej. Art. 7 ust. 1 określa natomiast organy, którym osoby, o których mowa w ust. 3, zobowiązane do złożenia oświadczenia lustracyjnego, oświadczenie takie mają złożyć.

Konsekwencją zmiany brzmienia art. 8 ustawy o ujawnieniu pracy w organach bezpieczeństwa będzie nadanie każdej osobie publicznie pomówionej o fakt współpracy z organami bezpieczeństwa od dnia 22 lipca 1944 roku do dnia 10 maja 1990 roku prawa do złożenia wniosku do sądu o przeprowadzenie postępowania zgodnie z art. 18a ust. 3 omawianej ustawy, który stanowi, że sąd lustracyjny wszczyna postępowanie także w innych uzasadnionych przypadkach.

Zmiana brzmienia art. 19 ustawy o ujawnieniu pracy w organach bezpieczeństwa ma na celu wprowadzenie jawności postępowania lustracyjnego. W demokratycznym państwie prawnym zasadą jest jawność postępowania sądowego a niejawnosc wyjątkiem (art. 45 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Obecne brzmienie przepisu art. 19 ustawy o ujawnieniu pracy w organach bezpieczeństwa oraz praktyka jego stosowania dowodzi, że wyjątek stał się regułą. Konstytucja RP gwarantuje jednocześnie prawo do wyłączenia przed sądem jawności niektórych czynności dowodowych, a nawet całego postępowania lustracyjnego, kiedy w ocenie sądu jest to usprawiedliwione „ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny” (art. 45 ust. 2 zd. 1 Konstytucji RP). Oparcie

procesu lustracyjnego o przepisy Kodeksu postępowania karnego szczególnie potwierdza te gwarancje (art. 182 Kpk).

Konsekwencją rozszerzenia zakresu obowiązywania ustawy o ujawnieniu pracy w organach bezpieczeństwa będzie kilkakrotny wzrost liczby spraw rozpatrywanych przez sądy lustracyjne. W celu zapobieżenia możliwym zatorom wynikającym z braku dostatecznej ilości sędziów sądów apelacyjnych mogących orzekać w postępowaniach lustracyjnych znowelizowany art. 21 ust. 1 i 3 przewiduje możliwość orzekania w tych sprawach przez delegowanych sędziów sądów okręgowych.

Kolejna nowelizacja dotyczy ustawy z 22 stycznia 1999 roku o ochronie informacji niejawnych. Konsekwencją nadania nowego brzmienia art. 25 ust. 2 pkt 2 będzie zrównanie tajnych współpracowników organów bezpieczeństwa działających po 19 lipca 1983 roku z działającymi wcześniej. Obecnie dane identyfikacyjne współpracowników Służby Bezpieczeństwa po 19 lipca 1983 roku, kiedy weszła w życie ustawa z dnia 14 lipca 1983 roku o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych, były chronione tak samo, jak dane identyfikacyjne współpracowników Urzędu Ochrony Państwa i jego następców prawnych. Jakkolwiek ustawodawca uchwalając w 1999 roku ustawę o ochronie informacji niejawnych nie działał z intencją równoczesnego chronienia współpracowników organów bezpieczeństwa państwa komunistycznego, to istniejąca niejasność prawa w tej materii w praktyce chroniła takich współpracowników przed dostępem do danych na ich temat przez badaczy.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.



Biuro Studiów i Ekspertyz

BSE-WEP-522/06

039550

Warszawa, 2 marca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz o zmianie innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jan Rokita) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony projekt ustawy przewiduje zmiany ustaw: z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016, ze zmianami), z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnianiu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1994-1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, ze zmianami) oraz z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631).

Zmiany dotyczą:

- ograniczenia obowiązku zachowania tajemnicy przez pracowników Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (dalej: IPN),
- rozszerzenia dostępu do dokumentów istniejących w archiwum IPN z jednoczesnym ograniczeniem tego prawa w stosunku do określonej grupy osób (funkcjonariusze lub pracownicy organów bezpieczeństwa),

BIURO STUDIÓW I EKSPERTYZ KANCELARII SEJMU

00-441 Warszawa, ul. Zagórna 3 tel. 621 09 71, 694 17 27, fax 694 18 65

- wprowadzenia zasady jawności dokumentów znajdujących się w archiwum IPN (m.in. uprawnienie pracodawców, stowarzyszeń, związków zawodowych, organizacji samorządu zawodowego, partii politycznych do wystąpienia do IPN o udzielenie określonych informacji o pracownikach, członkach organizacji czy stowarzyszeń; uprawnienie osób zainteresowanych do wglądu do dokumentów dotyczących osób zobowiązanych do złożenia oświadczenia lustracyjnego) oraz jawności postępowania lustracyjnego,
- właściwości sądu lustracyjnego,
- definicji pojęcia osoby pełniące funkcje publiczne (rozszerzenie zakresu pojęcia, m.in. o posła do Parlamentu Europejskiego).

Projekt przewiduje trzydziestodniowe *vacatio legis*.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem ustawy

Proponowane w przedłożonym projekcie zmiany wymagają oceny z punktu widzenia zgodności z prawem Unii Europejskiej w następujących aspektach: (1) obowiązek złożenia oświadczenia dotyczącego pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z tymi organami w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 10 maja 1990 r. (dalej: oświadczenie), (2) ochrona danych osobowych oraz (3) zasady wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz państwa prawnego.

Ad. 1. Obowiązek złożenia oświadczenia przez kandydata na posła do Parlamentu Europejskiego – obywatela Unii Europejskiej nie będącego obywatelem polskim – wymaga oceny zgodności z art. 19 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), przewidującym prawo obywatela UE do kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego, postanowieniami Aktu dotyczącego wyborów powszechnych i bezpośrednich do Parlamentu Europejskiego (Dz. Urz. WE L 278 z 8.10.1976 r., ze zmianami; dalej: Akt) oraz dyrektywą Rady 93/109/WE z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającą szczegółowe warunki prawa głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, którego nie są obywatelami (Dz. Urz. WE L 329 z 30.12.1993 r., s. 34; Dz. Urz. WE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 20, t. 1, s. 7; dalej: dyrektywa).

Ad. 2. Aktem prawnym Unii Europejskiej regulującym zasady postępowania z danymi osobowymi jest dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995 r., s. 31, ze zmianami; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, s. 355). Zgodnie z art. 1

ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie są zobowiązane chronić podstawowe prawa i wolności osób fizycznych, w szczególności ich prawo do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych.

Ad. 3. W odniesieniu do relacji między proponowanymi w projekcie zmianami a zasadą poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności należy wskazać, że zgodnie z art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) Unia opiera się na zasadach wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz państwa prawnego, które są wspólne dla państw członkowskich. Unia szanuje prawa podstawowe zagwarantowane w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie 4 listopada 1950 roku¹, oraz wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, jako zasady ogólne prawa wspólnotowego (art. 6 ust. 2 TUE). Prawa człowieka i podstawowe wolności zostały określone także w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, proklamowanej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. (Dz. Urz. WE C 364 z 18 grudnia 2000 r. s. 1). Dokument ten nie stanowi samodzielnego, wiążącego źródła prawa w Unii Europejskiej.

Jednocześnie należy stwierdzić, że zgodnie z postanowieniami wprowadzonymi do TUE na mocy Traktatu z Amsterdamu i Traktatu z Nicei, działania państw członkowskich mogą być przedmiotem oceny politycznej, w kontekście zasad wymienionych w art. 6 ust. 1 TUE, dokonywanej przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski w trybie art. 7 TUE. W przypadku stwierdzenia w ramach tej procedury wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia tych zasad w jednym z państw członkowskich, Rada może skierować do tego państwa stosowne zalecenia. W przypadku zaś stwierdzenia poważnego i stałego naruszenia tych zasad, Rada może zdecydować o zawieszeniu niektórych praw tego państwa wynikających ze stosowania Traktatu, łącznie z prawem do głosowania przedstawiciela rządu tego państwa w Radzie. Analogiczny przepis zawiera także Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (TWE) w art. 309.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego

1) Zgodnie z art. 19 ust. 2 TWE każdy obywatel Unii mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie jest obywatelem, ma prawo kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania, na takich samych zasadach jak obywatele tego państwa. Art. 7 Aktu przewiduje, że procedura wyborcza do PE w państwie członkowskim podlega przepisom krajowym. Natomiast

¹ Polska ratyfikowała Europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w dniu 19 stycznia 1993 r. Tekst konwencji został opublikowany w Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zmianami.

dyrektywa Rady 93/109/WE w art. 10 przewiduje, że uprawniony do kandydowania w wyborach do PE przedstawia te same dokumenty, co kandydat mający obywatelstwo danego państwa.

Określony w art. 2 pkt 4 lit. a projektu (w zakresie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o ujawnianiu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1994-1990 osób pełniących funkcje publiczne) obowiązek złożenia oświadczenia Państwowej Komisji Wyborczej przez kandydata do PE nie narusza wskazanych przepisów prawa UE.

2) Art. 2 dyrektywy 95/46/WE definiuje przetwarzanie danych jako każdą operację lub zestaw operacji dokonywanych na danych osobowych, jak np. gromadzenie, rejestracja, porządkowanie, przechowywanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez transmisję, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób. Art. 3 tej dyrektywy stanowi, że nie ma ona zastosowania do przetwarzania danych osobowych w ramach działalności wykraczającej poza zakres prawa wspólnotowego, a w żadnym razie do działalności na rzecz bezpieczeństwa publicznego, obronności, bezpieczeństwa państwa oraz działalności państwa w obszarach prawa karnego.

Projekt, rozszerzając dostęp do dokumentów znajdujących się w archiwum IPN (art. 1 pkt 1, 2, 4, 5, 7-9, 12 projektu) oraz wprowadzając zasadę jawności postępowania lustracyjnego (art. 2 pkt 6 projektu), zawęży zakres ochrony danych osobowych. Zgodnie z art. 3 dyrektywy 95/46/WE, ze względu na przedmiot działalności IPN, dyrektywa ta w odniesieniu do proponowanej ustawy nie ma zastosowania.

3) Proponowane regulacje mogą skutkować ograniczeniem uprawnień osób, które w świetle przepisów projektu uczestniczyły w określony sposób w działalności organów bezpieczeństwa państwa. Kwestia celu i zakresu proponowanych zmian może być analizowana w kontekście zarówno postanowień Konstytucji RP, jak i aktów prawa międzynarodowego, dotyczących praw i wolności osoby oraz zasad demokratycznego państwa prawnego. Analiza taka wychodzi poza ramy niniejszej opinii. W kontekście wskazanego problemu przedstawić jednak należy relacje między prawem krajowym a prawem UE.

Zgodnie z orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, prawa człowieka muszą być przestrzegane przez państwa członkowskie podczas wprowadzania w życie i stosowania postanowień prawa wspólnotowego (wyrok Trybunału z 24 marca 1994 r. w sprawie *Bostock*, C-2/92, § 16, Zb. Orz. 1994, s. I-955). Trybunał Sprawiedliwości nie jest jednak uprawniony do badania zgodności prawa krajowego państw członkowskich z prawami podstawowymi bez związku z prawem wspólnotowym (m.in. wyrok Trybunału z 29 maja 1997 r. w sprawie *Kremzow przeciwko Republice Austrii*,

C-299/95, § 14–16, Zb. Orz. 1997, s. I-2629). Kompetencję w tym przypadku posiada Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Przyjęcie proponowanej ustawy nie będzie stanowić wykonania prawa UE, a działania państwa podejmowane na jej podstawie nie będą aktem stosowania prawa UE. Działania te nie będą podlegały – także z punktu widzenia zasady poszanowania praw człowieka – kontroli sądowej sprawowanej przez Trybunał Sprawiedliwości.

Jednocześnie należy zauważyć, że jeśli przyjęcie projektu i wykonywanie nowych przepisów prowadziłyby, w ocenie instytucji UE, do poważnego i stałego naruszenia zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz państwa prawnego, instytucje te mogłyby podjąć polityczne działania, mające charakter sankcji politycznych. Stosownie do art. 7 TUE i art. 309 TWE Rada UE mogłaby więc zdecydować o zawieszeniu niektórych praw Polski wynikających ze stosowania TUE lub TWE, łącznie z prawem do głosowania przedstawiciela rządu naszego państwa w Radzie.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz o zmianie innych ustaw zasadniczo nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Obowiązek złożenia oświadczenia, dotyczącego pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z tymi organami w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 10 maja 1990 r., przez kandydata do Parlamentu Europejskiego nie narusza przepisów prawa UE (art. 19 ust. 2 TWE, art. 10 dyrektywy Rady 93/109/WE).

Sporządzili: Marcin Fryźlewicz i Dorota Olejniczak
– eksperci ds. legislacji

M. Fry *D. Olejniczak*

Akceptowała: Szef Kancelarii Sejmu

W. Fidelus
Wanda Fidelus-Ninkiewicz



Biuro Studiów i Ekspertyz

BSE-WEP-523/06

039551

Warszawa, 2 marca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz o zmianie innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jan Rokita) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Przedstawiony projekt ustawy przewiduje zmiany ustaw: z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016, ze zmianami), z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnianiu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1994-1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, ze zmianami) oraz z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631).

Zmiany dotyczą:

- ograniczenia obowiązku zachowania tajemnicy przez pracowników Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (dalej: IPN),
- rozszerzenia dostępu do dokumentów istniejących w archiwum IPN z jednoczesnym ograniczeniem tego prawa w stosunku do określonej grupy osób (funkcjonariusze lub pracownicy organów bezpieczeństwa),

BIURO STUDIÓW I EKSPERTYZ KANCELARII SEJMU
00-441 Warszawa, ul. Zagórna 3 tel. 621 09 71, 694 17 27, fax 694 18 65

Niniejszy tekst jest wyłącznie opinią, sporządzoną w Biurze Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu, na użytek wewnętrzny w Sejmie i Kancelarii Sejmu; nie stanowi obowiązującej wykładni prawa.

- wprowadzenia zasady jawności dokumentów znajdujących się w archiwum IPN (m.in. uprawnienie pracodawców, stowarzyszeń, związków zawodowych, organizacji samorządu zawodowego, partii politycznych do wystąpienia do IPN o udzielenie określonych informacji o pracownikach, członkach organizacji czy stowarzyszeń; uprawnienie osób zainteresowanych do wglądu do dokumentów dotyczących osób zobowiązanych do złożenia oświadczenia lustracyjnego) oraz jawności postępowania lustracyjnego,
- właściwości sądu lustracyjnego,
- definicji pojęcia osoby pełniące funkcje publiczne (rozszerzenie zakresu pojęcia, m.in. o posła do Parlamentu Europejskiego).

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz o zmianie innych ustaw zasadniczo nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. W zakresie objętym prawem UE, projekt nie narusza przepisów tego prawa.

Projekt ustawy nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Sporządzili: Marcin Fryźlewicz i Dorota Olejniczak
– eksperci ds. legislacji

M. Fryźlewicz *D. Olejniczak*

Akceptowała: Szef Kancelarii Sejmu

W. Fidelus
Wanda Fidelus-Ninkiewicz